

HET
BLAUWE
KRISTAL

METTE VAN PRAAG



Het blauwe kristal

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteur: Mette van Praag

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing / Jen Minkman

Illustratie landkaart: Jen Minkman

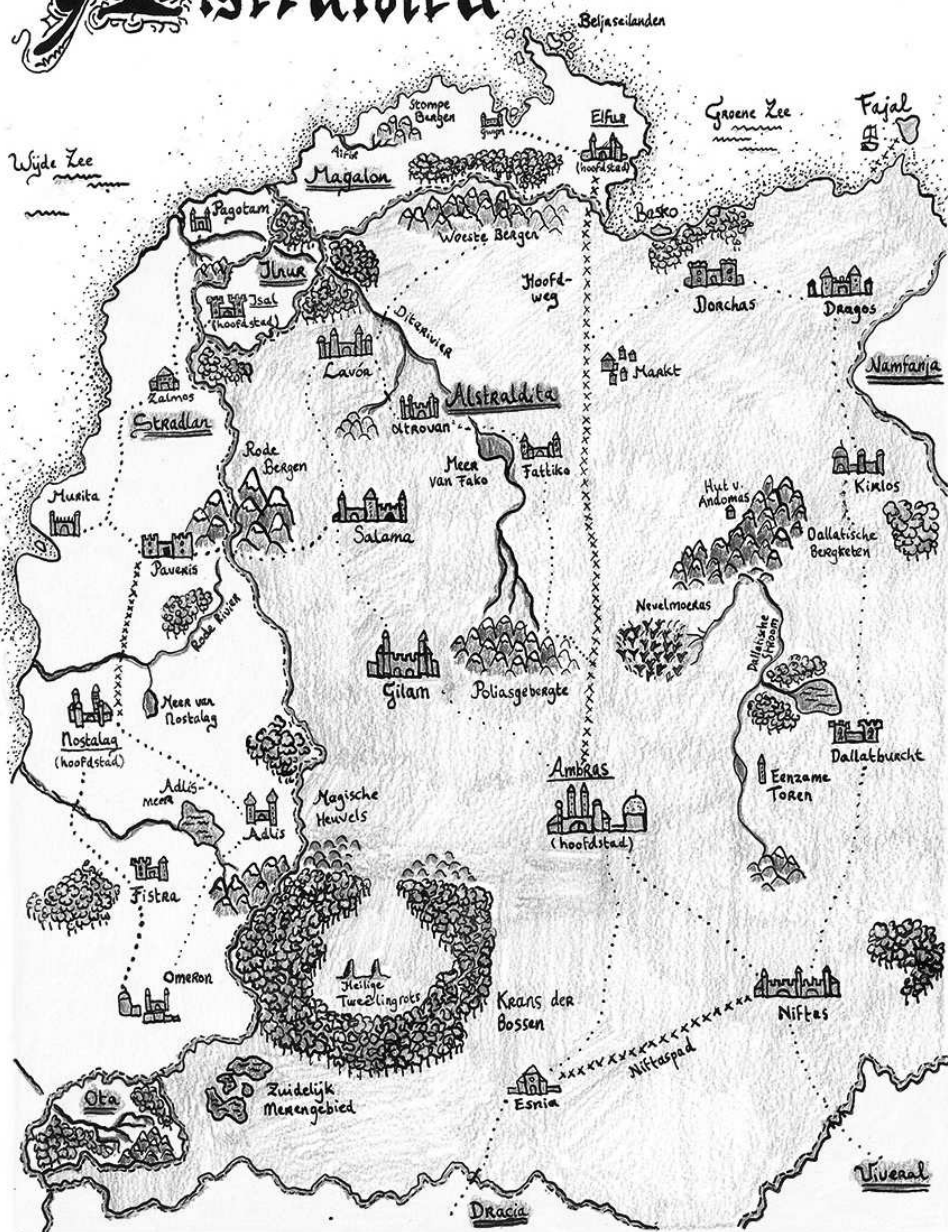
Tekstredactie: Britt Zwijnenberg

Eerste uitgave januari 2024

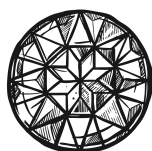
NUR 284

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Astralbita



Proloog



Het was diep in de nacht. Terwijl de wind zachtjes door de bomen fluisterde, weerspiegelde een volle, gele maan in de grote plassen regenwater die op het pad door het bos lagen. Een plotselinge windvlaag liet vreemde schaduwen onrustig over het ruiterspad dwalen en een stille huivering trok door de hoge bomen. Een klein dier schoot ritselend weg in het struikgewas.

Plots werd de rust die in het duistere bos hing verbroken door paardenhoeven die dreunden op het bospad. Om de bocht verschenen twee achter elkaar rijdende ruiters op snel galopperende paarden, wier roodgekleurde mantels als vluchtige schimmen achter hen aan golfd. De ruiters reden haastig voort; zij wisten dat het einddoel van hun reis nu niet ver meer was.

In het maanlicht werden alle levendige kleuren van het bos flets en veranderde het dichte woud in een landschap dat somber en onvriendelijk aardeed. Toen de voorste man te paard in de verte een vriendelijk ogend geel licht zag, slaakte hij dan ook een zucht van tevredenheid over het welslagen van de tocht.

Hij en zijn reisgezel minderden vaart en stegen vlak voor de poort van een groot landhuis af. Ze bonden hun paarden vast in een kleine stal en liepen toen naar de ingang van het huis.

De fakkel, die flakkerend naast de met ijzer beslagen deur hing, verlichtte het gezicht van een grimmige, in harnas gestoken poortwachter.

‘Het wachtwoord?’ vroeg hij op zachte toon toen de twee mannen bij de poort stonden.

‘Carrac,’ fluisterde een van hen net zo zacht terug.

Een korte hoofdknik vertelde hun dat ze door mochten lopen.

De twee ruiters betraden de hal van het landhuis, die opgetrokken was uit ruwe blokken van een donkere steensoort. De wanden waren behangen met grote, kunstig geweven tapijten. Her en der hingen kandelaars aan de muur, waarin kaarsen een warm en vredig licht uitstraalden.

Terwijl de bezoekers aanstalten maakten hun mantel af te doen, ging er een deur aan het eind van de gang open en een blonde, gezette man met een korte baard trad de hal binnen.

‘Ridder Moridas!’ riep hij verheugd uit. ‘Wat ben ik blij u te zien.’

De ruiter met rossig haar en blauwe ogen boog.

‘Raadsheer Noman,’ antwoordde hij. ‘Mijn gevoelens zijn insgelijks.’

‘En ridder Faxotam,’ vervolgde de raadsheer met een glimlach, ‘ook gij zijt gekomen. Wees welkom.’

Ridder Faxotam, het blonde evenbeeld van Moridas, maakte een zwierige buiging en volgde samen met ridder Moridas de in blauw fluweel gestoken raadsheer van de koning. Noman had zijn best gedaan om de archaïsche spreektrant die gebruikelijk was bij de leden van het riddergilde zo goed mogelijk aan te houden, maar ondanks dat kon ridder Faxotam merken dat het hem moeite kostte. De raadsheer straalde een zekere mate van nervositeit uit.

Noman ging de kamer in waar hij ook uit was gekomen. Het was er schemerig en er zaten nog meer ridders om een grote, ovale tafel. Een van hen draaide zich om en herkende de beide binnentredende ridders.

‘Ah, de twee broeders van Omeron,’ zei hij vriendelijk. ‘Moridas en Faxotam! Zijt ge beiden ook uitgenodigd voor de spoedbijeenkomst van het riddergilde?’

‘Welzeker,’ antwoordde Faxotam. ‘En gij, ridder Sorkal, hebt tevens de eer een genodigde te zijn op deze vergadering!’ Hij keek de tafel aandachtig rond en vervolgde: ‘Denk ik juist als ik meen dat mijn broer en ikzelve de enigen waren die nog aan dit gezelschap ontbraken?’

‘U hebt zeer juist gedacht, Faxotam van Omeron. Wij zijn thans allen aangekomen en gezeten aan de Grote Tafel in het landhuis van het riddergilde zullen wij spreken over belangrijke zaken die dringend onze aandacht behoeven.’

Moridas keek Sorkal vragend aan. ‘Weet gij, ridder Sorkal, wat er staat te gebeuren? Waarom is het riddergilde zo onverwachts bijeengeroepen?’

Sorkal stond op het punt te antwoorden; toen klopte raadsheer Noman echter met zijn knokkels op de grote tafel.

‘Mag ik uw aller aandacht?’ verzocht hij om stilte.

De stemmen van de ridders verstomden.

‘Zoals u weet, is deze vergadering door mij bijeengeroepen,’ begon Noman, ‘maar dat heb ik gedaan op bevel van Zijne Koninklijke Hoogheid koning Lorathan. Er staat iets te gebeuren, heren ridders, en dat gebeuren hangt samen met een belangrijke ontdekking die een grote magiër aan het koninklijk hof van Stradlan heeft gedaan. Hij kan koning Lorathan in het bijzonder en ons vaderland Stradlan in het algemeen macht geven ... Macht die u zich allen nauwelijks kunt voorstellen.’

Hij keerde zich om naar een donkere hoek van de vergaderzaal, waar nu een oude man met een witte baard uit de duisternis tevoorschijn kwam. De man gooide de kap, die zijn gezicht in schaduwen had gehuld, naar achteren en onthulde daarmee een opmerkelijk gelaat. Het was oud en tegelijk jong en krachtig; het straalde kalmte uit. Hoewel de ogen van de magiër fonkelden, verraadde zijn gezicht niets van spanning en was het volkomen sereen.

‘Ik kondig u aan: Carrac, magiër van Stradlan in dienst van koning Lorathan,’ sprak Noman eerbiedig en hij deed een stap opzij.

Carrac had een klein postuur, maar was desondanks een imposante verschijning zoals hij daar stond. Hij stapte naar voren en keek de ridders een voor een zwijgend aan.

Ridder Faxotam voelde de dwingende kracht die uit de ogen van de magiër straalde zijn geest binnendringen. Hij had het gevoel alsof Carrac met één vorsende blik al zijn gedachten doorgrondde.

Hij keek opzij en zag dat het zijn broer Moridas net zo verging. De andere ridder van Omeron had zijn blik op de oude man aan het hoofd van de tafel gevestigd alsof er niets anders meer bestond dan enkel hij en de magiër.

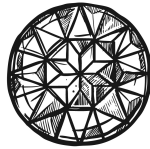
Carrac sloot zijn ogen en haalde diep adem. Toen haalde hij uit de binnenzak van zijn donkere mantel een lederen zakje. Dit ging open

toen hij aan het koordje van de sluiting trok. De magiër tastte met zijn hand in het zakje en zijn vingers vonden een voorwerp.

‘Aanschouw mijn Macht,’ fluisterde hij slechts en hij haalde langzaam iets uit de buidel.

Een mysterieus, blauw schijnsel verlichtte de zaal en liet een huivering door de leden van het gilde gaan.

Eerste Kapittel



Schaken was eigenlijk een stomvervelende bezigheid als je aan het verliezen was, vond Dairann. En als de tegenstander dan ook nog eens je beste vriend was die min of meer altijd van je won, werd het edele bordspel een nog grotere kwelling. Zuchtend stak hij een hand uit en deed een noodlottige zet.

‘Schaakmat,’ zei zijn vriend Biddulph even later grijnzend. ‘Het spijt me dat ik het zeg, maar ik ken niemand die zo slecht is in schaken als jij.’

Dairann snoof. ‘En ik ken niemand die dat zo vaak tegen me zegt als jij.’

‘Ach, geen punt. Ieder zijn eigen talenten. Laten we het bord opruimen en naar de eetzaal gaan.’

Het vertrek waar de jongens hadden geschaakt was een ruime, ronde torenkamer. In de muur waren aan beide kanten van de

haard lichtgekleurde glas-in-loodramen gebouwd. In de grote open haard brandde een dansend vuurtje om de kilte uit de torenkamer te verdrijven. De zon wierp bontgekleurde stralen door de ramen en speelde over de zachte kleden die op de vloer lagen, over de prachtige meubels die de kamer rijk was en over het gezicht van Dairann, zoon van de burchtheer van Lavór.

Het imposante kasteel Lavór lag vlak bij de grens tussen de landen Alstraldita en Ilnur, op een uur rijden van de Ditarivier. Zoals bij elke burcht in Alstraldita het geval was, spreidde zich rondom het kasteel een kleine stad uit. Veel van de dienaren die in het kasteel werkten, woonden daar; andere mensen werkten op de boerderijen en bewerkten de akkers van Lavór. Weer anderen waren handelaren in wol, graan of vlees. Er was druk handelsverkeer tussen Ilnur en de dichtstbijzijnde Alstralditaanse steden.

De toekomstige burchtheer van Lavór begaf zich naar de zware, houten deur die toegang gaf tot de trap naar beneden. Hij en zijn vriend daalden langs de wenteltrap af en even later stonden ze beiden in een grote, ietwat sombere hal, waar een collectie portretten van de eerdere heren van Lavór hing.

Dairann had als kleine jongen vaak gefantaseerd over grootse heldendaden, terwijl hij naar die schilderijen van soms vrolijke, soms strenge heerschappen keek. Die hadden in vroeger tijden met strenge doch rechtvaardige hand geregeerd over de stad en de burcht en hun grondgebied verdedigd en tot bloei gebracht. Hij had de harnassen bewonderd die ze droegen op de afbeeldingen en had gehoopt dat hij later op een van die dappere mannen zou lijken. Dairann was net een paar maanden achttien en nu hij ouder werd, begon hij steeds meer te lijken op zijn vader en diens voorgangers: dezelfde groenbruine ogen, hetzelfde zwarte haar en dezelfde scherpe trekken.

Zijn vriend Biddulph was in alles zijn tegenbeeld. Die was lichtblond, had helderblauwe ogen en was wat gezet. Hij had weinig belangstelling voor toernooien, ridders of zwaardvechten, maar des te meer voor muziek, dichtkunst en taalkunde.

Ondanks hun verschillende karakters en interesses waren Dairann en Biddulph heel goede vrienden. De vriendschap tussen hen had al bestaan zolang ze zich konden herinneren. Hun vaders waren goede vrienden en hun zoons zetten de traditie voort. Sinds enkele dagen waren Biddulph en zijn ouders te gast op kasteel Lavór vanwege een groot feest ter ere van heer Rombald, Dairanns vader.

‘Ik ben erg benieuwd hoeveel sterke verhalen mijn vader deze keer gaat vertellen,’ grijnsde Dairann. ‘Elk verjaarsfeest vindt hij weer dankbare luisteraars die zich afvragen waar hij de tijd vandaan haalt om zoveel te beleven.’

‘Ik vraag me af waar hij de tijd vandaan haalt om zoveel te verzinnen,’ grinnikte Biddulph. Lachend sloegen ze de hoek om en zagen aan de andere kant van de hal een klein gezelschap aankomen, bestaande uit een jong meisje en twee vrouwen.

‘Dairann!’ riep het meisje, dat een jaar of dertien was. ‘Kijk eens wat mama voor me gekocht heeft!’ Ze rende naar haar oudere broer toe en liet hem en Biddulph vol trots een handgeweven omslagdoek zien. ‘Mooi hè?’ Ze deed de doek met een zwierig gebaar om en draaide een rondje. ‘Vanavond, op vaders verjaardag, doe ik ‘m om.’

Dairann trok een wenkbrauw op. ‘Is het niet een beetje warm voor een wollen omslagdoek, Poleine? In de eetzaal is het waarschijnlijk al heet genoeg met al die mensen en de grote haard die zal branden.’

Poleine trok een pruillip. ‘Nou, jij deed vorig jaar toch ook mee aan dat toernooi in een snikheet harnas?’ zei ze beschuldigend.

‘Ja, maar dat was anders,’ begon Dairann, maar hij werd onderbroken door zijn moeder, vrouwe Jorell, die in lachen uitbarstte.

‘Oh, Bulana, heb ik je dat al verteld?’ riep ze schaterlachend. ‘Dairann, die midden in de zomer meedeed aan een toernooi met een hárnas aan! De rest van de deelnemers had luchtige mantels aan, maar nee, meneer moest zonodig een nieuw harnas dragen.’

Vrouwe Bulana, de moeder van Biddulph, grijnsde. ‘Oh ja?’

‘Mám,’ gromde Dairann, terwijl hij rood werd. Biddulph, die naast hem stond, trachtte vergeefs niet mee te lachen.

‘Het zweet liep door de scharnieren naar buiten. Hij zat bijna vastgeroest.’ Poleine stak pesterig haar tong uit naar Dairann.

‘Bah,’ zei hij. ‘Waarom maakt iedereen me altijd belachelijk?’

‘Dat doen wij niet, dat doe je zelf,’ riep Poleine nog en rende toen snel de haltrap op, terwijl haar blonde haren achter haar aan zwierden. Dairann keek haar woedend na en wendde zich vervolgens tot zijn moeder. ‘Dus jullie hebben gewinkeld in de stad?’

‘Inderdaad. Ik heb samen met Bulana inkopen gedaan voor het feestmaal vanavond, maar die worden straks pas door een paar loopjongens bij de keuken afgeleverd.’

‘Wat zit er zoal bij?’

‘Eten.’ Vrouwe Jorell gaf Dairann een stoïcijnse blik. ‘Wacht maar af. Het moet natuurlijk wel een verrassing blijven.’

‘Zoals je wilt,’ klonk Dairann opvallend meegaand. Hij knipoogde naar Biddulph en met z’n tweeën maakten ze zich uit de voeten om een kijkje in de eetzaal te gaan nemen.



Kamerheer Jesper was net met een uit de keuken weggesnaaid kippenpootje in een vensterbank van de eetzaal gaan zitten, toen de deur van de zaal openging en Dairann, vergezeld door Biddulph, naar binnen kwam.

‘Jesper!’ Dairann zette koers naar de vensterbank. Biddulph keek verlangend naar de kippenpoot, waar Jesper smakelijk zijn tanden inzette.

‘Jongeheer Dairann,’ mompelde Jesper met zijn mond vol kip, ‘zeg het eens.’

‘U bent daarnet nog in de keuken geweest, nietwaar?’

‘Dat klopt.’ Jesper hield de kippenpoot demonstratief omhoog.

‘En?’

‘En wat?’

‘Wat hebt u gezien?’ drong Biddulph aan.

‘Tja,’ zuchtte Jesper. ‘Tja, wat zal ik zeggen?’

‘Wat er op tafel stond, bijvoorbeeld,’ antwoordde Dairann.

Jesper zuchtte eens, nam nog een hap kip en mompelde toen: ‘Ik heb in de keuken je moeder gezien, Dairann. En die heeft me gezegd tegen iedereen te zwijgen over wat er vanavond op tafel komt.’

‘Nou ja, er zit in elk geval kip bij,’ merkte Biddulph bijdehand op.

Jesper grinnikte, haalde zijn schouders op en keerde zich naar het raam, dat halfopen stond en waardoor een koel briesje naar binnen waaide. Onder het kasteel lag de stad van Lavór er vredig bij, terwijl in de verte, op de akkers, al groen gewas begon op te komen. Het begin van de lente was aangebroken en de laatste kou van de winter ebde weg.

Jesper was een oude man; hij had al vele lentes zien komen en gaan vanuit het raam van zijn kamer vlak bij de westertoren. Al vele jaren diende hij als kamerheer van heer Rombald en tevens als vervangend beschermheer van de stad en zijn bewoners. Vroeger was hij een gewone boer geweest, zoals vele stedelingen aan de rand van Lavór. Toen hij eenmaal op het kasteel kwam werken, benoemde Rombald hem tot kamerheer én raadsheer, omdat de mensen Jesper kenden, hem vertrouwden en niet zouden aarzelen om met hun problemen bij deze vriendelijke man te komen.

Heer Rombald deed er alles aan om zijn stad te helpen en steunen, bedacht Jesper tevreden knikkend, terwijl hij het laatste restje kip naar binnen werkte.

‘Dairann?’ vroeg hij, toen deze zich net met Biddulph uit de voeten maakte.

‘Ja, Jesper?’

‘Als je Poleine nog ziet, zeg haar dan maar dat haar harples voor deze dag komt te vervallen.’

‘Doe ik,’ beloofde Dairann. Biddulph was de gang al opgegaan en wenkte hem.

‘Weet jij hoe laat het stadsfeest begint?’ vroeg Biddulph toen ze naar de grote trap liepen.

‘Ja, rond het dertiende uur. De stedelingen maken elk jaar weer iets bijzonders van vaders verjaardag. Ik hoop dat ze net zoveel van mij zullen houden als ik eenmaal heer van Lavór ben!’

‘Ach, wie is er nu niet dol op jou, beste knaap? Dat komt wel goed.’

Al pratend en lachend kwamen ze aan bij de binnentuin van het kasteel. Toen Biddulph de tuin inliep en aanstalten maakte op een bankje te gaan zitten, dook Poleine plots op vanachter een struik. ‘Psst, Biddulph. Waar is Dairann?’

‘Hier is Dairann,’ sprak haar broer, die op zijn beurt achter haar opdook.

Poleine gaf een gillette. ‘Gunst, ik had je niet gezien,’ ratelde ze. ‘Nou, ik ga maar weer eens.’ Ze zette een pas naar achteren, maar Dairann trok haar aan haar arm terug. ‘Waar ga je heen?’ vroeg hij streng. ‘En waarom verstop je je?’

‘Ik verstop me helemaal niet!’

‘Nee?’ vroeg hij. ‘Nee, natuurlijk niet. Jij zit altijd achter struikjes in de tuin, angstvallig om je heen kijkend of ik er soms aan kom.’

Poleine zuchtte. ‘Oké, je hebt gelijk. Ik wilde niet dat je me naar harples zou sturen. Daar heb ik namelijk helemaal geen zin in vandaag.’

Dairann onderdrukte een lach. ‘Schande. Wat moet meester Jesper wel niet van je denken? Hij had juist zoveel voorbereid voor vandaag, zei hij me net nog.’

Poleines ogen werden groot en Dairann en Biddulph bulderden van het lachen.

‘Je harples vervalt voor vandaag, Poleine,’ stelde Biddulph haar gerust. ‘Dairann probeert je gewoon op de kast te krijgen.’

Poleine ging met een opgeluchte zucht in kleermakerszit op het gras zitten en streek haar mosgroene jurk glad. ‘Ik heb trouwens de minstreel al gezien,’ zei ze nonchalant.

‘Wat?’ riep Dairann uit. ‘Waar dan?’

‘Een halfuur geleden, bij de hoofdingang van het kasteel.’

‘Hoe weet je zo zeker dat het de minstreel was?’

‘Nou, die luit over zijn schouder leek me een redelijk sterke aanwijzing.’

‘Geweldig!’ riep Biddulph uit. ‘Ik hoop dat die minstreel de slag van de Koboldenkroon gaat verhalen. Dat is mijn lievelingsvertelling.’

‘Wat is de Koboldenkroon nou weer voor iets?’ vroeg Poleine nieuwsgierig.

‘Dat is een magisch juweel dat ongeveer driehonderd jaar geleden toebehoorde aan de kobolden. Zij wilden de Kroon gebruiken om het land Magalon, dat aan de elfen toebehoorde, te vernietigen.’

‘Waarom wilden ze dat?’

‘Omdat de kobolden dachten dat in Magalon grote diamantschatten verborgen waren. Een legende uit hun eigen geschiedenis vertelde over onderzeese diamantmijnen die de waterfeeën bewaakten.’

‘Maar kobolden bestaan toch helemaal niet? En wat zijn waterfeeën?’

‘Ken je dit verhaal dan helemaal niet? Wat voor onderwijs heb jij tot nu toe genoten?’

‘Harples, bijvoorbeeld,’ antwoordde Poleine en ze maakte een wegwerpgebaar. ‘Mijn moeder kent niet zo veel verhalen, dus kan ze mij ook geen verhalen vertellen.’

Biddulph kuchte. ‘Nou, laat ik eerst even duidelijk maken dat kobolden vroeger wél bestaan hebben. Ze zijn tijdens de oorlog om Magalon massaal omgekomen, doordat de kracht van de Kroon zich tegen hen keerde. En daarna zijn de enkelingen die het overleefden, verdwenen. Niemand weet waar de kobolden woonden voordat ze Magalon aanvielen. De geschiedkundigen vermoeden dat zij ergens in Alstraldita hebben gewoond, maar hun beschaving heeft nergens sporen achtergelaten. We weten uit oude geschriften dat ze hun woonplaats Dolglast Wantanet noemden.’

‘Voordat ze naar Alstraldita trokken, hadden ze een oorlog gevoerd tegen de Namfanjanen. In Namfanja woonden de kobolden namelijk oorspronkelijk,’ voegde Dairann eraan toe.

‘Wat ver,’ verzuchtte Poleine dromerig. ‘Zo ver zou ik ook wel willen reizen.’

‘Wie weet,’ lachte Dairann. ‘Dan trouw je met een minstreel en trek je samen met hem door de hele wereld.’

‘Dairann, wat een goed idee!’ riep Poleine uit. ‘Ja, dat ga ik doen.’

‘Eh ... nu meteen?’ vroeg Dairann verbaasd toen Poleine opstond en het tuinpad oprende.

‘Nee, sufferd. Ik wil alleen even kijken of alles in de stad al klaar is.’ Poleine begaf zich naar een klein raam met ijzeren spijlen dat in de tuinmuur zat en tuurde naar beneden, naar de stad Lavór.

‘Er is van alles,’ zei ze toen ze weer in het gras zat. ‘Een grote markt, een podium, een toernooiveld ... Oh nee toch,’ kreunde ze toen ze Dairanns ogen zag oplichten bij het woord “toernooi”. ‘Biddulph, je zou me nog vertellen wat waterfeeën zijn,’ trachtte ze Dairann af te leiden. ‘En wie jou al die legendes vertelt.’

Biddulph stond op van de bank en ging net als Poleine en Dairann in het gras zitten.

‘Waterfeeën zijn een soort elfen. Ze wonen op de Beljaseilanden en in de Groene Zee; het zijn elfen die na hun elfendood een tweede leven leiden als beschermers van de zee.’

Poleine draaide een vlechtje in haar blonde haar. ‘En hoe ken je die verhalen?’

‘Die verhalen hoor ik elk jaar op een speciale bijeenkomst. Zoals je weet, ligt ons kasteel Salama vlak bij de Rode Bergen. Aan de rand van de Rode Bergen heeft een toevallig rondtrekkende minstreel ongeveer vijftig jaar geleden een enorme grot gevonden, een prachtige druipsteengrot, waar hij toen heeft geschuild voor de sneeuwstorm die hem overviel. Nadat de storm was uitgewoed, spoedde de minstreel, verlangend naar warmte en voedsel, zich naar kasteel Salama. Hij deed daar uitgebreid verslag van zijn wonderlijke redding en vertelde over de enorme grot in de bergen. De grot en haar eerste bezoeker kregen

bekendheid in de stad Salama en de omringende dorpen. Mensen die de grot bezochten, raakten geïnspireerd door de mysterieuze en sprookjesachtige sfeer en kwamen op het idee om elk jaar in de eerste wintermaand een minstreeel naar de grot te laten komen, zodat mensen uit de omgeving naar verhalen konden komen luisteren, die de minstreeel dan zou vertellen. En die traditie is tot op heden in stand gehouden.’

Poleine had geboeid geluisterd. ‘Dus jij hoort elk jaar nieuwe verhalen,’ constateerde ze een tikkeltje jaloers.

‘Nou ja, nieuw kun je ze niet echt noemen. De meeste verhalen zijn mythen die al duizenden jaren de ronde doen en die vertellen over gebeurtenissen die nog plaatsvonden vóórdat de Wijde Zee te woest werd om te bevaren.’

‘Maar er zijn toch heel veel mensen die de Wijde Zee bevaren? Vanuit het Lombardische Eilandenrijk komen wekelijks kooplieden die met hun schepen aanleggen in Pagotam en Murita.’

Dairann antwoordde deze keer. ‘Dat klopt, Poleine, maar het Eilandenrijk ligt vrij dicht bij de Stradlaanse kust, terwijl de Wijde Zee zich voorbij het Lombardische Rijk eindeloos uitstrekt. Dappere mannen die ooit geprobeerd hebben de Zee helemaal over te steken, zijn verongelukt of zijn teruggekomen met verhalen over enorme draaikolken en reusachtige, levensgevaarlijke riffen, waarop een deel van hun vloot was stukgeslagen. Kortom, het is onmogelijk om de Wijde Zee over te steken om te kijken of er aan de andere kant ook nog land is.’

‘Wat mysterieus,’ zuchtte Poleine. ‘Op een dag zal ik de Wijde Zee oversteken en weten wat er aan de andere kant ligt.’

‘Maar natuurlijk. Wilde je soms schepenbouwer worden?’

Poleine had al een scherp antwoord klaar, maar zou dat niet uitspreken. Beneden in de stad klonken gongslagen, die zuiver als kristal door de lucht trilden. De gong liet zijn slagen horen ten teken dat het feest kon aanvangen. Nadat de dertiende klank was weggestorven, sprongen de drie op van het gras en haastten zich het tuinpad af. Poleine liep voorop de grote trap af en sloeg samen met de twee jongens de hoek om naar de grote hal, waar iedereen zich had verzameld.

Heer Fragnan en vrouwe Bulana, Biddulphs ouders, stonden naast heer Rombald en vrouwe Jorell. Om hen heen stonden allerlei druk pratende, uitgenodigde vrienden en familieleden, een aantal kamerheren, waaronder de oude Jesper, en een groepje dienstmeisjes en pages die met de vrienden en familie van Rombald en Jorell waren meegereisd.

Veel familie had heer Rombald niet: hij had één broer, Wallis, die heer was van een kleine stad in Ilnur. Hij was samen met zijn vrouw Atilde en kleine dochtertje Iseabal al een paar dagen te gast op kasteel Lavór. Vrouwe Jorell had twee zussen, waarvan er een ver weg woonde, op het eiland Daya aan de zuidkust van Stradlan. Zij had de reis dan ook niet ondernomen. Haar andere zus, Herta, was al jaren wapenmeesteres en kokkin op kasteel Gilam en was wel aanwezig.

‘Laten we gaan,’ riep heer Rombald, die zijn kinderen in het oog kreeg, en de hele stoet zette zich in beweging. De hoofdpoot ging open en het zonlicht viel warm naar binnen terwijl de menigte naar buiten stroomde.

‘Wat is het schitterend weer,’ merkte Biddulph op, terwijl hij naast Dairann voortliep over de brede, verharde weg die langs de heuvel naar beneden kronkelde richting de stad Lavór.

Dairann knikte instemmend en blikte tevreden om zich heen. De wind blies zachtjes en droeg de geur van jong gras en zon met zich mee.

De hele dag rook naar lente; in de bomen naast het pad zongen vogels vrolijke muziek omhoog de blauwe hemel in. De stoet feestgangers praatte en lachte. Heer Rombald liep aan het hoofd van het uitgelaten gezelschap, een arm om zijn vrouw Jorell heen geslagen.

Even later betraden ze het grote marktplein van de stad. Het was er een gezellige drukte en de mensen van het kasteel mengden zich onder de inwoners. Overal waren kraampjes neergezet met heerlijkheden, koopwaar en spelletjes; men kwam ogen tekort.

‘Ga je mee?’ vroeg Dairann en hij trok Biddulph aan zijn arm naar een kraampje met gegrild vlees.

Terwijl de jongens een homp bruin brood met worst aten, snoeven ze de warme en rokerige lucht op en keken het plein rond. De sfeer was gemoedelijk: overal klonk gepraat en gelach en ergens in een zijstraat hoorde Biddulph fluitmuziek. Op een podium vlakbij werd door een aantal mannen en vrouwen een ingewikkelde dans uitgevoerd op het geluid van slechts één trom.

Biddulph stootte zijn vriend aan. ‘Kijk eens; je zus doet ook mee!’

Poleine stond inderdaad ook op de houten verhoging en voerde de langzame dans met precisie uit. Dairann maakte een verbaasd geluid, dat het midden hield tussen het haastig wegslikken van worst en ‘huh’. ‘Wie heeft haar zo mooi leren dansen?’

‘Ik,’ gaf zijn moeder antwoord, die naast hem ging staan met een stuk koek in haar hand. ‘Je denkt toch niet dat ik dat arme kind alleen maar harples gun, hè?’

Dairann grinnikte. ‘Je hebt een punt.’

‘Het enige wat ze nu nog moet bestuderen, zijn oude verhalen,’ zei Biddulph.

Vrouw Jorell keek hem verrast aan. ‘Denk je dat Poleine dat leuk vindt?’

‘Ja, dat weet ik wel zeker.’ Biddulph stak de laatste hap kruidige worst in zijn mond. Daarbij morste hij per ongeluk een paar restjes vlees op de grond. Meteen stooft er een klein, bruin hondje op af dat de worst oppeuzelde. Biddulph bukte zich en aaide het beestje, dat kwispelde en vrolijk naar hem opkeek.

Plots scheen het hondje echter ergens van te schrikken: het verstijfde onder Biddulphs hand en keerde zich een kwartslag om, alsof het ingespannen naar het westen tuurde. De staart ging omhoog staan en het spitste de oren. Biddulphs blik werd ook naar het westen getrokken en onwillekeurig trok er een huivering door hem heen. Het leek alsof er een schaduw, een enorme, verstikkende druk over hem en de stad heen gleed. Hij keek om zich heen, maar geen van de anderen scheen hetzelfde te voelen.

Het hondje zette nu schichtig een paar passen naar achteren. Het jankte en op datzelfde moment begonnen overal in de omtrek honden te janken en te blaffen. Een nieuwe huivering trok door Biddulph. Hij ging weer staan en keek Dairann aan, die ook verwonderd was door het plotselinge tumult.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg vrouwe Jorell zich paniekerig af. Ze zocht met haar ogen haar man in de menigte.

Verscheidene kooplui en muzikanten trachtten met kalmerende gebaren en woorden hun huisdieren weer stil te krijgen, maar het leek wel alsof niets hun gekef kon stoppen.

Biddulph blikte omhoog en wist bijna zeker dat de zon minder fel scheen dan eerst, hoewel er geen wolkje aan de lucht was. Het leek zelfs alsof er een soort blauwe waas over de zon trok. Hij kneept zijn ogen samen en heel abrupt trok de schaduw terug en werd het lichter. Even plotseling als het was gekomen, stierf het geluid van de honden weer weg. De hond aan Biddulphs voeten staakte zijn gejank, maar liet de rest

van de worst liggen en maakte zich uit de voeten, alsof hij wegvluchtte voor iets. De mensen krioelden door elkaar en de meeste feestvierders zagen eruit alsof zij ook het liefst wilden wegvluchten, al wist niemand waarvoor.

‘Wat wás dat voor iets?’ bracht Dairann met trillende stem uit. ‘Moet je zien, het haar staat overeind op mijn armen.’

Biddulph zei niets, maar keek om zich heen en zag dat er op het hele marktplein geen hond meer te zien was. Dat was misschien wel te wijten aan de onrust van de stedelingen; Biddulph voelde aan dat er elk moment paniek kon uitbreken.

Toen klom heer Rombald onder veel gemompel van de aanwezigen op het podium waar zojuist nog werd gedanst. Het werd stil. Hij hief zijn armen en riep uit: ‘Mensen, laten we alsjeblieft doorgaan met feestvieren! Nog nooit hebt u allen zoveel moeite gedaan om een feest te organiseren als dit jaar en nog nooit is mijn hart zo verheugd geweest. Het tumult van zonet had vast niets te betekenen: misschien wilden die honden ook eens een verjaardagslied voor mij zingen.’

Gelach steeg op uit de massa voor het podium en een al flink aangeschoten boer riep: ‘Allemaal even blaffen voor heer Rombald!’

De mensen voelden zich duidelijk opgelucht. Nieuwe muziek werd ingezet en Rombald kwam, zich een weg banend door de menigte mensen, naar vrouwe Jorell, Dairann en Biddulph toe. Hij keerde zich met een ernstig gezicht naar zijn vrouw. ‘Jorell, dat gedoe van daarnet bevalt me helemaal niets,’ bekende hij.

‘Dan was het een sterk staaltje toneel dat je daarnet tentoonspreidde op het podium.’

‘Kan het misschien zijn dat er gewoon onweer op komst is?’ opperde Dairann in een poging een logische verklaring te geven. ‘Vlak voor onweer zijn dieren vaak onrustig.’

‘Onrustig misschien, maar toch niet buiten zinnen?’ zei Poleine, die er ongemerkt bij was komen staan.

‘Wat zou het anders kunnen zijn?’ vroeg Biddulph. ‘Er is vaak onweer in de eerste lentemaand.’ Hij hield zichzelf voor dat Dairann gelijk had, maar wist dat hij zichzelf eigenlijk in de maling nam. Die blauwe gloed die over de zon was getrokken, had hij zich niet verbeeld. Wat kon dat echter te betekenen hebben? Hij schudde zijn hoofd en trachtte de sombere gedachten van zich af te zetten.

Rombald nam Dairann en Biddulph mee naar taveerne “De Volle Kruik” en trakteerde hen op een kroes licht bier. De burchtheer en de twee jongens vonden een plek aan een ruwe houten tafel, waarop een dikke kaars flakkerend stond te branden. Ondanks de stralende zon buiten was de taveerne nogal donker; het daglicht piepte spaarzaam naar binnen door de kleine ramen aan de voorkant.

Toen de deur van de taveerne wederom openzwaaide, hief Rombald zijn hand op en wenkte naar heer Fragnan, die toevallig net binnenkwam. ‘Fragnan!’ riep hij. ‘Kom gezellig hier zitten!’

Biddulph schoof een stukje op, zodat zijn vader naast hem kon plaatsnemen. Fragnan bestelde ook een biertje. ‘Zo, Rombald,’ zei hij, nadat hij een flinke teug had genomen, ‘wat denk je nu werkelijk van die vertoning met die honden, daarnet?’ Hij keek zijn oude vriend ernstig aan. Toen die niets zei, maar hem enkel peinzend aankeek, vervolgde hij: ‘Je weet dat ik na mijn twintigste verjaardag een jaar lang door het zuiden heb gezworven. Tijdens mijn omzwervingen door de Zuidlanden heb ik ook een paar weken vertoefd in Darashanihm, een grote havenstad in Dracia. En vlak voordat Horjatinla, de grootste vulkaan in Dracia, lava uitspuwde over de kust en de buitenwijken van Darashanihm, vluchtten alle honden de stad uit, omdat zij het gevaar voelden aankomen.’

‘Je bedoelt dat honden de gave hebben om een op handen zijnde ramp te voorspellen en zich op tijd uit de voeten te maken?’ Rombald keek hem peinzend aan. ‘Maar deze honden sloegen enkel aan; ze zijn niet weggevlucht.’

Biddulph herinnerde zich in een flits het hondje, dat het marktplein was afgerend alsof Horatis hem op de hielen zat. Hij blikte opzij naar zijn vader. Die nam een teug bier en nam Rombald ernstig op. ‘Kijk eens om je heen,’ zei Fragnan toen. ‘Zie jij hier in de taveerne nog ergens honden?’

Rombald keek speurend het vertrek rond. ‘Nee. Maar misschien wil de waard ze wel gewoon uit de eetkamer houden in verband met de klanten.’

‘Misschien,’ zei Fragnan en hij keek nadenkend voor zich uit.



Terwijl de stadsbewoners en de bezoekers van het kasteel doorfeesten, viel de schemer haast ongemerkt in. Toen er buiten overal gekleurde lampionnen en fakkels werden opgehangen, merkte Dairann pas dat het al behoorlijk donker was.

Hij en Biddulph hadden het toernooi bezocht, maar enkel als toeschouwers. Daarna waren ze teruggekeerd naar de taveerne, waar ze de heer van Lavór en de heer van Salama weer aan dezelfde tafel hadden aangetroffen waar ze eerder met z'n vieren hadden gezeten.

Heer Rombald stond op van de houten bank en rekende het bier af. ‘Laten we teruggaan naar het kasteel. Ik denk dat het achttiende uur niet ver meer is en we willen toch niets missen van het feestmaal?’

‘Beslist niet,’ stemde Biddulph in en hij wreef demonstratief over zijn buik.

Het viertal liep naar de deur en stapte de koele avondlucht in. Terwijl Dairann naar de lucht keek, voelde hij een paar druppels op zijn gezicht. ‘Hè, bah. Het begint te regenen.’

Overall waren mensen druk bezig de markt op te ruimen en hun spullen naar binnen te brengen voordat de regen, die aarzelend begon te vallen, zou doorzetten. Ergens in de verte rommelde de donder.

‘Hé,’ riep Poleine op dat moment achter hen.

Rombald draaide zich om. ‘Dag, lieve meid van me, waar is je moeder?’

Poleine draaide een kwartslag en wees naar een huifkar, die even verderop stond. ‘We hebben van een aardige boer een huifkar en paard geleend, zodat we niet door de regen naar het kasteel hoeven te lopen. Kom mee!’

Met z'n vieren achter elkaar liepen ze met Poleine mee en klommen haastig in de huifkar, omdat de regen nu gestaag naar beneden kwam.

De huifkar zette zich schommelend in beweging. Bij het licht van een wiebelende lampion, die aan een haak boven in de kar hing, zochten de vier laatkomers een plek naast de anderen. Vrouwe Jorell was er, Rombalds broer met zijn gezin en vrouwe Bulana, die vanwege plaatsgebrek maar op schoot ging zitten bij haar echtgenoot.

Even later ratelde de kar over de zware houten ophaalbrug en reed de binnenplaats op. Iedereen stapte druk pratend uit en heer Rombald bedankte de boer die de wagen had gemend, terwijl Poleine het uitgeputte paard een suikersnoepje aanbood.

‘Ga jij maar eens kijken of er nog hulp nodig is in de eetzaal,’ spoorde vrouwe Jorell haar zoon aan. ‘Dan kunnen we straks aan tafel.’

‘Moet ik geblinddoekt meehelpen?’ vroeg Dairann met een grijns.

Zijn moeder grijnsde terug. ‘Nog steeds verongelijkt, hoor ik. Nee, nu mag je wel weten wat er te eten is. Schiet nou maar op.’

Terwijl Dairann de dienaren hielp om de tafel in de eetzaal te dekken, kwamen Poleine en Biddulph de zaal binnen, elk met een schaal vers fruit. ‘Ziezo.’ Biddulph zette de schaal neer en wreef in zijn handen. ‘Wat mij betreft kan de maaltijd beginnen!’

‘Ik denk dat er nog mensen zijn die droge kleren moeten aantrekken,’ lachte Poleine, die net een verregende kamerheer Jesper op de gang was tegengekomen.

‘Ik zou meester Jesper maar niet uitlachen,’ waarschuwde Dairann haar. ‘Als hij denkt dat je de draak met hem steekt, moet je straks voor alle gasten een stukje harp spelen.’

Poleine kreunde gekweld. ‘Ik háát spelen in het openbaar. Maar ik denk dat ik vanavond niets te vrezen heb, want de minstreele is vast stukken beter dan ik.’

‘Ja, dat is wel te hopen.’ Dairann kreeg een boze blik van Poleine toegeworpen.

Op dat moment druppelden de eerste gasten al binnen, waarop Dairann en Biddulph ook besloten een plaats aan tafel uit te zoeken. Ze kwamen ogen tekort toen ze alle schalen vol heerlijke dingen op tafel zagen.

Toen heer Rombald de zaal betrad, leek het alsof plotseling alle nog ontbrekende gasten hadden besloten hem te volgen. Het werd plotseling drukker en de stoelen werden allemaal bezet. Iedereen praatte over het slechte weer, het fantastische verjaarsfeest en de heerlijkheden die op tafel stonden uitgesteld. Binnen een mum van tijd zat de zaal vol en werd er een knappend haardvuur aangestoken, dat een behaaglijke warmte verspreidde. Toen heer Rombald met een lepel tegen een kristallen kelk vol wijn tikte en om stilte vroeg, nam het rumoer af.